

FAMILIA.

BUDA-PESTA

12 Ianuarie st. v.
24 Ianuarie st. n.

Va esi joi'a si duminec'a.

Redact.: strad'a Havas nr. 1.

Nr. 4.

ANULU XIV.

1878.

Pretiuu pe unu anu 10 fl.
Pe 1/2 de anu 5 fl.; pe 1/4 de
anu 2 fl. 70 cr.
Pentru Romani'a 2 galbeni.

N I A.

Cunoscú într'o vale o mica casutia,
Stându singura numai lâng'unu perez,
Nóptea, când paserea-i cântu-încetéza,
Murmura tainicu elu cânteculu seu.

Adese-o ferésta se vede deschisa
Si o copila stà razimându
Capu-i pe umeri, gândindu la trecutul,
Visându viitorulu si lacrimându.

Nime în lume nu scie tain'a ei sacra,
Nimenui înca n'a 'ncredintiatu,
Nici vântuluu serei, nici mumei iubite
De ce lacriméza, de ce-a lacrimatu.

Ríulu numai e singuru în lume
Ce-i scie tain'a, si Dumnedieu —
D'acea pentru viétia dorire-asii eu înca
Sè fiu numai odata — miculu perez!

E. d'Albon.

SECRETELE CASTELULUI.

— Romanu, de XAVIER de MONTÉPIN. —

(Urmare.)

În urma se oprí înaintea nobilulu edificiu, a
cariu pórtá monumentala érá încoronata de însemnele
contelului si ale ei.

Acolo a fostu ea fericita, onorata, serbatorita;
acolo a trairu dèns'a la o înaltíme atâtu de mare,
încátu parea că nici o suflare a dusmanilor omenesci
nu o va puté atinge cândva.

Si acuma, pe picíóre în strada, sub niste zdren-
tie ude pe cari o cersítóre le-ar fi despretiuitu, fara
ajutóre si fara nume, priví acele însemne, cari erau
ale sale, pe acea locuintia aristocratica care érá a ei,
si alu carei pragu nu putea sè-lu tréca decâtu numai
cu frica fórté mare.

Ciocanulu de bronzu cu însemne, pe care odi-
nióra servitorii ei ílu lasau sè cada aspru, spre tabl'a
de stejaru, cá sè vestéca rentórcerea trasurei sale,
produceca a supra ei efectulu capulu Medusei.

Totusi ílu redicá, si armându-se cu totu cura-
giulu seu, ílu loví.

Pórt'a se deschise numai decâtu.

Contess'a voi sè între; dar o figura necunoscuta
ei i oprí mersulu; acésta figura érá a portarulu nou,

cáci frumós'a Olimpia a curatítu cas'a de la Paris în-
tocmai cá si castelulu Rahon.

Acelu omu grosu cu o înfatísiare impertinenta,
îmbracatu în o livréua de deminétia, strigá gros-
solanu:

— Stai! Ce vrei? Sarantóca, gândesci cá si aice
se intra cá la voi? Haid, sè vedemu, ce vrei?

Maria se retrase. Simtiea ánim'a sa stringendu-
se într'unu modu atâtu de durerosu, încátu i plesí
prin minte sè fuga, dar numai acolo avea sperantia sè
afle unele din lucrurile, pe cari trebuia atâtu de multu
sè le sciea. Deci romase locului.

— Credeam cá voiú gasí aice pe Langevin si pe
soci'a sa . . . — gângaví ea.

— Ah! portarii vechi! Va sè díca i-ai cunos-
cutu. Ei s'au tramisu din slujba, si s'au dusu — dra-
culu scie unde — mai bine de siese septemâni. Eu si
soci'a mea Eudoxia i înlocuimu.

— Dlu conte Rahon e la Paris? — întrebá fu-
gar'a cu o voce plina îngrigire, cáci ea se asteptá
la acestu respunsu înspaimântatoru: „Dènsulu e
mortu.“

I parú cá vede cerulu deschidéndu-se înaintea
ei de odata, când audí respunsulu omulu grosu care
suná astfelu:

— Dlu conte se afla la moeí'a sa, în Auvergne,
si în curéndu nu va vení aice.

Apoi adause restitu:

— Acuma scíi destulu, nu-i asiá? Ín-ti dara ca-
trafusele, cá sè potu inchide pórt'a. Aida, iute!

Contess'a, tratata astfelu în propri'a sa locuintia,
de unu omu în serviciulu barbatulu seu, simtí rosié-
ti'a indignatiunii sarindu-i în fatia.

— Neruénatule! — díse ea cu dispretiu, —
baga de séma ce faci! Ai puté dá de potca pentru
acést'a.

— Dieu! — díse portarulu în batjocura.

— Scíi cu cine vorbesci?

— Dóra cu vr'o dama mare în haine false! O
fi! Nu m'asiu mirá de felu de ast'a; ai si înfatísiare si
fatia de atare. Esti celu putinu ducessa.

— Súm contess'a de Rahon! súm soci'a stapá-
nulu teu.

Maria abiá rostí aceste cuvinte, când omulu
grosu, punéndu-si mânilé pe siolduri, apucá sè rida
cu hohotu mare si nu se 'nterupse decâtu pentru cá
sè strige:

— Eudoxio! oh! Eudoxio! én vino putínu . . .
e vrednicu sè víi.

Soci'a portarulu aparú numai decâtu în pragulu
locuintiei.

— Vedi pe acésta cersítóre, privesce bine pe
acésta taia-fuga, — reluá barbatulu, — ah! e lucru

de risu! Acusi vei muri de risu. Scii ce-mi spune ea?

— Voiu scii deca-mi vei spune.

— Că dēns'a e contess'a de Rahon, nimicu decātu aceea! Ce gāndesci, asiá dara că e minunatu! Du-te si-mi cauta o cōda de natura, că sē iau mesur'a spatelor acestei ticalōse.

— E de prisosu s'o bati, — respunse femeia, — e de ajunulu s'o alungi.

— Eh! o corectiune bine meritata nu face nici unu reu. Intrigantele de felulu acest'a se furisiēza în casele domnilor mari . . . Ea are trebuintia de corectiune. Dă-mi matur'a, muierea, dă-mi matur'a!

— Ast'a nu sēmena unei facatōre de rele. Mai multu îmi pare că e nebuna.

— În adeveru, trebuie că ai dreptate: figura confusa, privire ratecita; da, da, dēns'a e nebuna. Sē ne ferim! Când aceste devinu furiose, sūnt periculoase, musca. Du-te si însciintiēza pe comissarulu s'o prinda cătu mai iute si s'o duca la Salpêtrière.

Muta, fara sē se misce si fara sē deie unu semnu de viētia, ascultă dn'a Rahon convorbirea urita ce o reproduseramu. Nu putea crede urechilor sale. I pareă că aude vorbindu-se într'unu visu.

Dar când se rostî numele de „Salpêtrière“, ea crediū că vede deschidiēndu-se înaintea ei portile edificiului posomoritu. O spaima cumplita o cuprinse, si scotiēndu unu tipetu surdu, începū sē fuga fara sē-si întōrca fati'a.

Slabita cu totulu, abia resuffāndu, fu silita sē se oprēscă la o suta de pasi de palatulu, unde unu servitoru care purtă livreu'a sa o însultă atātu de lasiu.

Incapabila d'a face unu pasiu mai departe, ea siediū pe o grinda, își ascunse fati'a în mânilē sale si începū sē plānga.

Sōrte grozava ce avea, mai grozava între tōte!

Afă (si Dumnedieu scie cu ce bucuria supra umana.) că Rahon traiesce. Noutatea acēst'a pareă a asigură mântuinti'a ei, căci regasindu pe acestu barbatu multu iubit, va gasi în elu unu protectoru în contra tuturor curselor, unu aperatoru în contra tuturor inimicilor. A regasi pe contele si d'a cadē pe snim'a lui, acēst'a eră unu visu de paradisu dupa realitatile infernului. A regasi pe contele! Ah! acēsta sperantia nu semenă ore acelui jocu alu aerului, care se ivesce caletorului ratecitu în desiertu, aretāndu oas'a placuta si parfumōsa, unde pōmele atērna de crengile pomilor totu-de-una verdi, unde riusiorulu limpede curge sub iērb'a dēsa.

În fati'a acestei aparintie amagitōre, fōmea pareă mai cruda, setea mai nesuferita, agonī'a mai posomorita.

Annibal de siguru o credea mōrta. Cum sē-lu desamagēscă? Sē trēca o parte a Franciei, pe josu, asiá dicēndu fara îmbracaminte? Eră o nebuniă macaru d'a si încercă acēst'a! Sē-i scriă! Fara 'ndoiēla, înse înaintē d'a sosi epistol'a în castelulu Rahon, contess'a avea sē se stinga, ucisa de obosēla, de saracia si de lipsa.

Da, de lipsa! I eră fōme înnaltei dame, si fiindu că ea n'avea nici unu cruceru, deca voiă sē mănce, trebuia sē cēra îndurarea trecatorilor si sē primēscă pânea de pomēna.

Inse mai nainte de asi întinde mân'a, contess'a Rahon ar fi cadiutu de o suta de ori mōrta, fara unu

plānsetu, fara d'o siōpta, facēndu-si lintiolu din fal'a ei înnalta.

Tōte ce le descrieramu aice, ea si le dise; apoi sîmtiēndu că capulu i ratecece sub greutatea gāndurilor sale, si avēndu frica sē nu nebunēscă érasi, își întarită picioarele întiepenite sē mērga de nou, căci hotari a se duce mai departe.

Între damele înalte cari erau amicele sale cele mai intime, se aflau dōue, principess'a de Soubise si contess'a de Lude, pe care o iubiă mai multu decātu pe tōte celelalte.

Sē tēri dara că sē bata la pōrt'a palatelor lor.

Principess'a Soubise nu se află la Paris, si servitorii dnei Lude gonira pe nenorocit'a contessa că pe o cersitōre si că pe o aventuriera.

Nu-i mai remase decātu Dumnedieu. Întră în o biserică, se prosternū pe petrile reci si se silī a se rugă, dar încercarea-i fu zedarnica: fōme i sfasiă înternulu; unu cercu de feru i stringea fruntea; niste vijituri surde i umpleau urechile si niste aburi posomoriti treceau pe dinaintea ochilor sei, semenati cu limbi de focu. I eră cu neputintia sē regasēscă în memori'a sa strivita acele cuvinte gingasie de încredere si sperantia, cari de atâte ori i sburara de pe buze urcāndu-se spre ceru.

Unu felu de întiepenire, care nu eschidea suferinti'a, o cuprinse încetulu cu încetulu. Orele trecura, fara că ea se scia, că timpulu sbōra.

Ea tresari când o mâna i atinse umerulu si când o voce i dise:

— Inchidu usile: trebuie sē iesi.

Se supuse în tacere si parasi biserica.

Eră nōpte; lampele se aprindeau din departare în departare.

— Unde voiu merge a muri? — se întrebă ea.

XIX.

A s i l u l u.

Dn'a Rahon merse pe drumu pâna când i fu cu putintia sē se sustina. Înaintă încetu, spriginindu-se de ziduri, dar neoprindu-se nici unu pasiu. De odata slabiciunea o dobori. Picioarele sale tremurānde dedura peste o grinda. Se împedecă, cadiū si nu se mai sculă.

Contess'a înse nu eră mōrta, nici chiar lesinată. Ochii ei erau deschisi; nu mai suferiă. Unu felu de catalepsia fisica si morala o paralisă si o faceă încapabila d'a se miscă si d'a cugetă.

Ea cadiū la usi'a deschisa a unei case, care eră totu-de-una deschisa, si avea numai rēndulu de josu si unu etagiu, dar pe a carei feresti luminate stralucitu esieau nisce murmure de voci acusi vesele, acusi iritate, si niste sgomote metalice produse de sunetulu aurului si alu argintului . . .

La căti-va pasi de contess'a din când în când se opriau niste birje si alte trasure. Ōmeni de tōte etatile si de tōte conditionile esiau din ele si se urcau în acea casa sgomotōsa.

Unii din cei ce viniau erau primiti cu niste strigate atātu de sgomotōse, încātu se cutremurau ferestile.

Acēsta casa, precum cetitorii nostrii au ghicitu deja, eră o casa de jocu.

(Va urmă.)

S A L O N U .

Ecatarina Mocioni.

Ilustr'a familia Mocioni a îmbracatu doliu adâncu, si cu ea dimpreuna gelesce si natiunea româna.

Famili'a a perdutu o decóre a ei, ér natiunea o fica buna, o ânima generósa, o adeverata matrona.

Ecatarina Mocioni de Foen, soci'a dlui Mihaiu Mocioni, mam'a dlor Alesandru si Eugeniu Mocioni, nu mai este.

Mórtea i-a stinsu viéti'a la 19 l. c. dupa miédiadi la 5 óre, în etate de 71 ani, în Budapesta.

De si acésta lovitura n'a pututu fi o suprindeere pentru noi, càci nu numai etatea înaintata a repausatei, dár si starea suferitóre în care se aflá de unu timpu mai îndelungatu, ne-au pututu pregati la acestu actu fatalu: totusi acuma, dupa ce s'a îndeplinitu, durerea de care sângera ânim'a nóstra, este chiar atâtu de mare, cá si când aceea ar fi vinitu pe neasptate.

Cine a fostu Ecatarina Mocioni, ce însusîri noble si generóse a avutu dâns'a, cum si-a iubit u natiunea, — scíu toti aceia cari au avutu onórea d'a o cunósce mai de aprópe, scíu stipendistii illustrei familie si toti aceia cari au cerutu vr'odata ajutorulu ei, dar o scie natiunea întréga care i rostesc numele cu respectu.

Ea a crescutu natiunii pe Alesandru si pe Eugeniu Mocioni . . .

Mórtea unei astfelu de femei în tóte timpurile este o perdere mare. Cu atâtu mai tare o simtímu dara noi Români tocmai acuma . . .

Veniti dar, Români, sê versâmu o lacrima la mormântulu ei, si sê dicemu:

— In eternu amintirea ei!

Anunciulu de doliu alu familie sura astfelu:

Mihaiu de Mocioni, cu ânima infrânta de durere face de scire în numele seu, precum si în alu fiilor sei Alessandru si Eugeniu, mai departe Andreiu Mocioni de Foen si cu soci'a sa Laura nascuta Csernovits de Macea, Antoniu de Mocioni si cu soci'a sa Josefina nascuta baronessa Brudern, si cu fii lor Zenone si Victoru, Georgiu de Mocioni cu soci'a sa Helena nascuta Somogyi de Gyöngyös, si cu fiícele lor Livia si Georgina, în fine Eva de Mocioni, — despre pré duiós'a încetare din viétia a neuitabilei sale consorte, resp. mame, surori, cumnate si matusie, a dómnei

Catarina de Mocioni, nasc. Mocioni de Foen,

careia în 7/19 ianuariu a. c. dupa miédiadi la 5 óre, dupa o scurta suferintia, provediuta cu sântele taine, în etate de 71 de ani, de apoplessia cerebrale, a adormitu fericita întru Domnulu.

Remasítiile pamântesci a scumpei decedate se vor binecuvântá în diu'a de 9/21 ianuariu dupa mié-

diadi la 3 óre în „Grand Hôtel Hungaria“, dupa ritulu greco-orientalu, de aci se vor transportá la Foen si se vor depune acolo pentru odihna eterna în mormântulu familiei.

Parastasulu se va celebrá în Budapesta la 18 februaríu (2 martíu) nainte de médiadi la 10 óre în biseric'a greco-româna.

Budapesta în 8/20 jan. 1878.

Fia-i tierin'a usióra!

Binecuvântarea remasítiilor pamântesci ale repausatei s'a facutu la timpulu indicatu, de trei preoti, în presintia unui mare numeru de stimatori.

Societatea „Petru Maioru“ a pusu pe cosciugu o cununa frumósa cu inscriptiunea: „Societatea Petru Maioru în semnu de reverintia“; asemene si stipendistii, cu inscriptiunea: „Stipendistii illustrei familie Mocioniane. — Eterna-ti fia memori'a!“

Eterna sê-i fia memori'a!

R e s b o i u .

Pacea inca nu s'a încheiatu si nici nu se va încheiá în curêndu; ântâiu, pentru cà Rusii vreu sê ocupe mai ântâiu Constantinopolulu, si a dóu'a pentru cà Anglia sumutia pe turci cá sê nu faca pace fara scirea ei. Astfelu si rusii si turcii traganéza pregatirile de pace. Delegatii turci abiá ce dóra în mormintele aceste sosescu la carthirulu generalu alu marelui duce Nicolae, spre a se consultá.

Rusii într'aceste înaintéza necontentitu, càci dânsii pâna potu, vreu sê ocupe câtu mai multu terenu. Si potu, pentru cà turcii pretotu-indene se retragu si nici cà mai încerca a se opune.

Filipopol e deja în mânil rusilor, càci generalulu Skobelev a intratu acolo înca la 16 l. c. cu trupele sale, dupa ce turcii au esítu de acolo.

Adrianopol asemene e alu rusilor, càci trupele turcesci concentrate aici, se retrasera în graba. Rusii întrara în Adrianopol la 19 l. c. dupa miédiadi cu mare pompa militara.

Mai nou. Rusii ajunsera deja în apropiare de 30 mile de Constantinopole.

Societati si institute.

„Romania Juna“ ni-a tramisu raportulu seu pe nnulu 1876—77. Din acest'a vedemu, cà 'n anulu trecut numit'a Societate a avutu 19 membrii onorari, 17 fondatori, 16 emeritati, 1 binefacatoru, 48 ordinari si 1 estraordinaru. A tînutu nóue siedintie literare, si primesce gratis 48 de diuare. Bibliotec'a s'a sporitu cu 57 opere în 100 volume si 18 brosiure, si cu totulu are 742 opere în 903 volume si 100 brosiure. In anulu trecut averea Societátii s'a sporitu cu 255 fl. 1 cr., averea totala e de 6496 fl. 3 cr. Balulu datu de societate a produsu unu vinitu curatu de 336 fl. 16 cr.

T e a t r u.

✕ **Drama româna tradusa în italianesce.** „Stéu'a României“ primesce din Neapoli o corespundintia, care spune, că la teatrulu „Fiorentini“ de acolo s'a primitu a se jucá dram'a istorica româna in cinci acte, întitulata : „Il montagnuolo gran ministro“ (Plaiasiulu logofetu mare,) de Teodoru Codrescu, tradusa de dnii Corneliu Codrescu si Gelsonino Mutti. Costumele sânt luate din albumulu Asaky. Teatrulu „Fiorentini“ e unulu din cele d'ântâiu teatre, bine situatu si primulu pentru prosa.

M u s i c a.

Melodii nationale române, sub acestu titlu cetimu că au aparutu la Bucuresci cânturi si dantiuri populare originale, culesse pentru pianu de T. Oprescu. Pretiulu nu-lu scimu.

La Tábornszky si Parsch in Budapesta a aparutu urmatórele piese musicale : „Dem Andenken Petófi's“ melodia de Fr. Liszt, pretiulu 1 fl., — „Dalk a török-magyar barátságáról Plevna nota“, de Szentirmay Elemér, 60 cr., — „Lehel Dalai“, de același, 60 cr., — „Három kedvelt népdal“, de Huber Sándor, 60 cr., — „Wenn die Schwalben heimwärts zieh'n“, valsu de Filip Fahrbach jun., 80 cr., — „Herz-Dame“, polca français, de același, pretiulu 50 cr. Tóte piesele sânt compuse pentru pianu.

Ce e nou ?

✕ **Decorarea stindardului reg. 13 de dorobanti** la Bucuresci din acea cauza s'a facutu în sal'a tronului, că Domnitorulu fiindu recitu n'a pututu esí din casa. Deci a ordonatu că o deputatiune din regimentulu numitu sè se presinte cu drapelulu, spre a primi decoratiunea „Stelei României“, conferita pe câmpulu de resboiu. In sal'a tronului se aflá corpulu ofițarescu, deputatiuni de tóte gradele din fia-care compania, cari au fostu decorate cu medali'a de „Virtutea militara“ si „Crucea Stului George“, in totulu o suta de ómeni. Innaltímile Lor incungiurati de Cas'a militara si în presintia ministrului afacerilor straine, care adusesse insemnele ordinului, de generalii Cernat si Racovitia, au pusu pe drapelulu regimentului „Stéu'a României.“ Apoi s'a facutu apelulu ofițarilor cari erau propusi a se decorá cu „Stéu'a României“, dar cari nu primise înca decoratiunile. Dómn'a a pusu fia-caruia pe peptu semnulu de vitejia ce câstigase. Domnitorulu a rostitu urmatórele cuvinte : „Regimentulu alu 13-le a meritatu prin bravur'a sa cea mai mare distinctiune. „Stéu'a României“ pe drapelulu vostru va aminti pururea, că dorobantii de Iasi si de Vasluiu au fostu cei d'ântâiu, cari au datu peptu cu dusmanulu. La 27 augustu am avutu ocaziunea a admirá vitejia vóstra, pe care nici odata nu o voiu uitá. Intórceti-ve acum în a dóu'a capitala a României, care póte fi mándra de voi. Traiésca bravulu regimentu alu 13-le!“ Apoi corpulu ofițarescu si deputatiunea de tóte gradele au defilatu dinaintea Mariilor Lor, cari le-au uratu cale buna si ani fericiti !

Inmorméntarea lui Victor Emanuel s'a facutu la 17 l. c. în Roma cu mare pompa nationala, in presintia a sute de mii de ómeni, o multime de corporatiuni si represintantii tuturor puterilor mari.

Díu'a acésta a fostu o adeverata dí de doliu pentru tóta Itali'a si în deosebi pentru poporatiunea din Roma. Tóte prevalfiele remasera închise. Stradele de la Quirinal, unde zacea mortulu, pâna la Pantheon, unde se inmorméntá, erau înzestrate cu flamure negre. Interiorulu Pantheonului erá învescutu cu negru, in mijlocu se aflá catafalculu. Convoiulu funebralu a plecatu din Quirinal la 10 óre deminétia si a sositu la Pantheon la 1 óra si 15 minute. In frunte mergea gard'a de onóre, apoi urmara deputatiunile, senatorii, deputatii, preotii, demnitorii innalti, represintantii natiunilor straine, principii regesci, adjutantulu primu alu regelui repausatu cu sabi'a scósa. Ministrulu-presiedinte, ministrulu de interne, presiedintii senatului si alu camerei deputatilor, si doi cavaleri ai ordinului Anunciata tineau cordónele lintioliului. Inaintea cosciugului mergea : principele Amadeu, clironomulu germánu, principii de Baden si de Portugali'a si represintantii puterilor. Carulu mortuaru, trasu de optu cai, fu încarcatu de cununi ; cosciugulu erá dusu în mâni. Indata dupa cosciugu se conducea calulu decoratu cá 'n resboiu alu regelui repausatu, pe care dénsulu a calaritu la Palestro si la San Martino, unu calu de trei-dieci de ani acést'a. Unu adjutantu ducea sabi'a regelui, apoi urmara stindardele tuturor regimentelor, purtate de câte unu ofițieru adjutantu, lângá care mergea unu sub-ofițieru si 20 de gregari. Regele Humbert petrecú mortulu pâna la coltiulu Quirinalului, apoi dimpreuna cu regin'a suferitóre merse de-a dreptulu în Pantheon. Pe când ceremoniile bisericesci la Pantheon se încheiara, erá la 3 óre dupa miédiadi. Mortulu se asiediá în o capela mica, care se 'ncuia pe vecia prin unu parete nou-claditu, din afara se puse o lespede de pétra, pe care s'au scrisu numai aceste cuvinte : „Victor Emanuel.“

Humbert, noulu rege alu Italiei, la 19 l. c. a facutu si subscrisu juramentulu de rege în parlamentu ; apoi jurara senatorii. La actulu acést'a a fostu de fatia tóta curtea, regin'a, principele de Portugalia, archiducele Rainer, clironomulu germánu, marsialulu Canrobert, principele Amadeu si vr'o 460 de deputati. Noulu rege tinú o cuvéntare scurta, dupa care toti se rentórsara în Quirinal.

Mileticiu condamnatu. Tribunalulu de Budapesta vineri a rostitu judecat'a în processulu Mileticiu. Acusatulu a fostu judecatu culpabilu în crim'a de lese-majestate si condamnatu la închissóre de 5 ani, computându-se timpulu petrecutu în arestulu preventivu. Atátu aperatorulu Polit, câtu si procurorulu de statu apelara. Mileticiu dise : „In numele lui Dumnedieu, a carui ivire o serbámu adi, sustinu că judecat'a acésta e întemeiata pe gresiéla omenésca. Deci apelezu!“ Díuarele unguresci tóte apróba judecat'a acést'a, numai Ludovicu Mocsáry scrié în „Egyetértés“ unu articolu, în care o combate.

Cuthia de epistole.

Opere de Dragescu. Asiu voi a-mi procurá din operile lui Dr. I. C. Dragescu, „Amoru si patria“ si „Doru si sperantia.“ Mai nainte înse voiescu a scé câtu costau ?
O cetitóre a „Familiei.“

Proprietariu, redactoru respundietoriu si editoriu : IOSIFU VULCANU.